

minister, vi er ikke en del af den nuværende regerings parlamentariske grundlag.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Allerførst, i tilknytning til fru Pia Christmas-Møllers indlæg, bedes arbejdsministeren også notere den forskel, der er på at have flertal imod sig og så skulle have flertal for at få tingene igennem her i Folketingssalen. Det glemmer arbejdsministeren også, når hun forsøger at drage sine konklusioner af den nære fortid.

Det, jeg oprindeligt markerede for, er kommunernes rolle i forbindelse med disse orlovsordninger, og hverken jeg eller Venstre ønsker at skabe stor usikkerhed og dramatik, men sådan helt stilfærdigt opstår problemet, fordi arbejdsministeren jo er bekendt med, at det er en af de ting, som vi talte om i forbindelse med den endelige udarbejdelse af forligsteksten. Derfor gik jeg tilbage til Venstres gruppe og sagde – jf. den samtale vi havde – at de fik indflydelse på kommunernes betaling. Det viser sig nu, at det gør de, og derfor er det klart, at vi får en række reaktioner på de konsekvenser, som denne lovgivning vil medføre for kommunerne. Derfor har vor ordfører, fru Ulla Tørnæs, i dag påpeget problemet – meget præcist synes jeg – og det vil jeg også gerne gøre ved at sige, at det, det handler om, arbejdsminister, er jo ikke noget med, at ministeren ikke bryder sig om kommunernes jamren, eller at de selv må prioritere osv., det ved vi godt.

Kommunerne har den fulde frihed til at betale jf. de supplerende muligheder. Det, der er problemet her og nu, er, at kommunerne – og det drejer sig om ca. 100 kommuner her i landet – netop inden for de sidste par uger har meldt ud, hvad disse tilskud er næste år, og så kommer der en lovgivning nu, hvor man simpelt hen fuldstændig ændrer forudsætningerne, og det er jo ganske betydeligt, for vi arbejder i procenter og ikke i faste kronebeløb. Derfor er det, som fru Ulla Tørnæs allerede har nævnt, at vi har spurgt, om man kunne forestille sig, at man kiggede på den vejledning, som også ministeren har henledt min opmærksomhed på i det brev, jeg har modtaget for få timer siden, om man kunne ændre det således, at kommunerne for det første blev fri for at ændre ved at indkalde f.eks. til et ekstra byrådsmøde eller for det andet blev fri for en ekstra udgift på ½ mio. kr. i 1995, sådan som det var tilfældet med en vis kommune, således som jeg foreholdt ministeren det.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jamen det er klart, hr. Helge Sander, at de kommuner – og jeg er nu ikke bekendt med mere end en enkelt kommune, som ligger hr. Helge Sanders hjerte nær, der har valgt en tilskudsform, hvor man siger, at man laver en poseopfyldning til 90 pct. af dagpengene for den sats, vi havde tidligere – påvirkes af, at vi sætter den sats ned, at man påvirker den poseopfyldningsmodel, der er valgt i den pågældende kommune.

Jeg ved ikke, hvor mange kommuner der har valgt den model. Det er mit indtryk, at de fleste kommuner har valgt et bestemt beløb i forhold til de personer, men det kan vi selvfølgelig prøve at finde ud af, og vi kan selvfølgelig prøve at finde ud af, på hvilken måde man så mest hensigtsmæssigt kan fortælle kommunerne, hvordan de skal justere deres tilskud. Men man kan jo også sige til kommunerne: Prøv nu at regne ud, hvor mange penge I har i overskud, fordi vi ændrer søskendemoderationen, og hvis det overskud nogenlunde svarer til det underskud, hvis man har lavet poseopfyldningsmodellen, så kunne man jo sige til kommunerne: Brug nu jeres kommunale selvstyre uden at skulle blande Folketinget ind i det. Men der skal nu ikke herske nogen tvivl om, at vi naturligvis vil være hjælpsomme i forhold til kommunerne og give dem den nødvendige vejledning.

Nej, fru Pia Christmas-Møller, vi ville ikke i 1980'erne være med til at lave skattereform og arbejdsmarkedsreform med nogle voldsomme fordelingspolitiske konsekvenser, med meget kortere dagpengeperioder og med lavere dagpengesatser. Det ville vi under ingen omstændigheder i en situation, hvor ledigheden gik opad måned for måned, og det var så baggrunden for, at vi blokerede, og det kan man jo for min skyld kalde beton nok så meget. Jeg kalder det, at man faktisk beskyttede de ledige mod forringelse af dagpengene, så man fra den daværende regerings side sagde, at det var en arbejdsmarkedsreform.

Men jeg vil nu så stadig væk forsigtigt hævde, at den daværende regering kunne have brugt sine mandater, hvis man havde dem hjemme, og hvis man turde. Men man ville også gerne dengang have bredere forlig om de store reformer, og det forstår jeg såmænd egentlig meget godt. Det vil jeg godt sige. Det forstår jeg mere og mere. Jeg vil også godt sige, at ved store reformer, som påvirker mange mennesker – og som specielt involverer arbejdsmarkedet, som jo består af